

Nr 122.

Av herr **Sundberg**, om borttagande av skyldigheten för tillverkare att vid försäljning av pilsnerdricka å landet upprätta s. k. kvittensbok.

Genom Kungl. förordningen den 18 maj 1928 (nr 114) om ändring i vissa delar av förordningen den 11 juli 1919 (nr 406) angående försäljning av pilsnerdricka infördes vid försändning på landet av pilsnerdricka skyldighet för tillverkare att upprätta kvittensbok, upptagande namnet å den, som verkställt forslingen, och den myckenhet pilsnerdricka, forslingen omfattade, samt för varje köpare den rekvirerade myckenheten, köparens namn, det ställe, där varan skulle avlämnas, samt den dag, då avlämnandet skulle äga rum.

Under behandlingen av kvittenssystemet såväl vid 1927 års riksdag, då denna fråga var före första gången, som vid 1928 års riksdag uttalades stora betänkligheter mot detsamma. Det anmärktes därvid, hurusom de nya bestämmelserna företrädesvis komme att drabba landsbygden. Detta måste anses innebära en påtaglig orättvisa, icke minst med hänsyn till att nuvarande stadsbildningar många gånger inrymde betydande områden av mer eller mindre ren landsbygd, medan å andra sidan köpingar och andra stadslänkande samhällen, med en många gånger betydande folkmängd, skulle drabbas av landsbygdens undantagsställning. Det framhölls vidare, att bestämmelserna om kvittensförfarandet icke torde komma att medföra någon effektiv kontroll över försäljningen, särskilt med hänsyn till svårigheterna att övervaka efterlevnaden av bestämmelserna. Slutligen påvisade man, att det omständliga och tidsödande kvittensförfarandet vid tillämpningen skulle fresta till kringgående av bestämmelserna.

Erfarenheterna under de fem år, den nya lagstiftningen nu gällt, hava till fullo ådagalagt, att anmärkningarna mot densamma varit välgrundade. Det oerhörda material, som hopas genom kvittensblanketterna, torde utsluta möjligheterna till effektiv kontroll, vilket även medgivits av kontrollorganen. Landsbygdens befolkning torde allmänt stå främmande inför en särslagstiftning, vars nytta den ej kunnat inse. Efter vad som försports hava bryggeriernas utkörare ofta framfört klagomål över svårigheterna att erhålla vederbörliga kvittenser. Denna omständighet synes i flera fall hava lett till frestelse för utkörare att för undvikande av vidare besvär och tidsutdräkt själv skriva rekvirentens namn.

Då det sålunda icke torde råda något tvivel om, att ändamålet med kvittensförfarandet är förfelat, böra enligt mitt förmenande bestämmelserna härom i gällande pilsnerdricksförordning utgå.

Under återopande av vad sålunda anförts får jag hemställa,

att riksdagen för sin del måtte besluta, att §§ 17, 27 och 29 i Kungl. förordningen den 11 juli 1919 (nr 406) måtte erhålla följande ändrade lydelse:

§ 17.

Mom. 1. (Utgår).

Mom. 2. Partihandlare med pilsnerdricka — — — särskilt antecknas.

a) varje post — — — för export;

b) den myckenhet — — — eller 9 § 1 eller 4 mom.;

c) den för varje — — — myckenheten;

d) den för varje — — — myckenheten.

Mom. 3. Försäljningsbok skall hållas tillgänglig för Konungens befalningshavande, kontrollstyrelsen samt allmän åklagare.

Försäljningsboken skall av partihandlare förvaras under minst två år efter varje boks avslutande.

Närmare föreskrifter angående försäljningsboken meddelas av Konungen.

§ 27.

Mom. 5. Finner kontrollstyrelsen vid granskning av försäljningsbok, varom i 17 § förmäles, eller eljest anledning till anmärkning mot det sätt, varpå tillverkare utövat honom tillkommande rätt till försäljning av pilsnerdricka, äger kontrollstyrelsen, när skäl därtill äro, efter verkställande av den utredning, som kontrollstyrelsen finner erforderlig, om förhållandet göra anmälan hos Konungens befallningshavare.

§ 29.

Beträdes den, som handhar — — — olovlig utminuterung;

eller idkar någon — — — medgivet är;

eller åsidosätter någon, som är berättigad att på rekvisition försända pilsnerdricka till köpare eller för säljarens räkning ombesörjer sådan försändning, de i 6 eller 9 § meddelade föreskrifter;

eller fortsätter någon — — — med försäljningen;

eller byter någon — — — i 22 § 1 mom.;

straffes — — — sägs.

Stockholm den 20 januari 1934.

Axel Sundberg.